ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ἐρωτικὸ τραγοῦδι

Εἶσαι ὡραία σὰν ἄνθος τῆς ροδακινιᾶς, καὶ σὰ νιόσκαστο βλαστάρι εἶσαι τρυφερή...

Εἶσαι δροσερὴ σὰ νιογέννητο φύλλο λεμονιᾶς...Εἶσαι ὡραία μέσα στὴς ὡραῖες... Τί εὐτυχὴς ποὺ θᾶμουν ἂν μὲ πρόσεχες λιγάκι μόνο.

Κάθε φορὰ ποὺ πᾶς στὴ βασιλικὴ παγόδα, στέκω παράμερα στὸ δρόμο καὶ σὲ παραμονεύω...

Σὰν ἔρχεσαι, γεμίζω τὴν καρδιά μου μὲ τὴν πανώρια εἰκόνα σου,—

σὰ φεύγεις, σ' ἔχω μπρὸς στὰ μάτια μου

Ὁ Κῆπος τοῦ μπαμποῦ

Ζῶ ὁλομόναχη κ' εἶμαι νέα κόρη.

Γράφω κόλλες γράμματα, καὶ δὲν ξέρω κἀνένα γιὰ νὰ τοῦ τὰ στείλω

Στὴν καρδιά μου ἀκούω μιὰ γλῶσσα νὰ μοῦ μιλῇ πράγματα τρυφερά, ὅλο γλύκα... Τὰ ξαναλέω, μὰ μόνο τοῦ κήπου τὰ μπαμποῦ τ' ἀκοῦνε.

Κι' ὀρθή, προσεκτική, πίσω ἀπ' τὴν πόρτα, σηκώνοντας τὸ μπερντέ, κυττάζω, ὅλες τὴς μέρες, τὸν ἴσκιο τῶν παλληκαριῶν, ποὺ περνοῦν ἀπ' ἔξω.

Ὁ πόθος μου.

Ὅταν μὲ τὴν κσματιστή σου φοῦστα τὴν ὑφασμένη μὲ κόκκινο μετάξι καὶ μὲ μάλαμα,— μὲ τὴν κυματιστή σου φοῦστα ποὺ συγκρατιέται γύρω ἀπὸ τὴ μέση σου, μὲ μιὰ ζώνη κεντημένη, ποὺ ἀφίνει νὰ φαίνωνται ὅλες ἡ καμπύλες τοῦ ἀκόλαστου κορμιοῦ σου,—περνᾷς ἀπὸ μπροστά μου, κυττάζοντάς με ἀδιάντροπα, μὲ μάτια προκλητικά, καὶ ρίχνοντάς μου μὲ τὰ χείλη σου τὰ πιὸ σαγηνευτικὰ χαμόγελα, νοιώθω τότε πὼς ἀπ' τὰ μάτια σου, τὰ ζωηρὰ σὰ δυὸ διαμάντια τῶν μεταλλείων τοῦ Σίγα Φὲς κι' ἀπ' τῶν χειλιῶν σου τὰ χαμόγελα ποὺ σκορποῦν τὸ ἄρωμα τοῦ σαντάλου, κι' ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ κορμιοῦ σου, ποὺ διαγράφουν οἱ μακροί σου πέπλοι—νοιώθω πὼς κατεβαίνει σὲ μένα ἕνας πόθος ξεφρενιασμένος, τρελλός, νὰ φιλήσω ἀχόρταγα τὰ μάτια αὐτά, τ' ἀδιάντροπα καὶ προκλητικά, νὰ φιλήσω ἀχόρταγα τὰ χείλη σου καὶ τὰ βερνικωμένα μὲ βετέλι δόντια σου.

Ἕνας πόθος ξεφρενιασμένος καὶ τρελλὸς ν' ἀποχτήσω ὅσο εἶνε δυνατὸ πιὸ πολὺ τὸ ἐρωτικὸ κι' ἀκόλαστο κορμί σου ποὺ διαγράφουν καὶ κρύβουν οἱ μακροὶ κυματιστοί σου πέπλοι, ποὺνε ὑφασμένοι μὲ κόκκινο μετάξι καὶ μὲ μάλαμα. Κι' ὁ πόθος αὐτὸς μὲ τραβάει σὲ σένα, ὅπως ἡ ζωὴ τραβάει τὴν πνοή, ὅπως ἡ δρῦς τοῦ Μανταλάϊ τραβάει τ' ἀστροπελέκι.

Ὁ πόθος μου εἶνε ὁ ζαγκουὰρ ποὺ ζητάει τὸ ταῖρι του. Ὁ πόθος μου εἶνε ὁ ἐλέφας ποὺ ζητάει τὴ σύντροφό του, κι' ἡ φούστα σου ἡ κυματιστὴ καὶ τὸ κορμί σου, καὶ τὸ χαμόγελό σου καὶ τὰ μάτια σου, σέρνουν σὲ σένα τὸν πόθο μου, σὰν νᾶχες μὲ τὰ χέρια σου περάσει στ' ἀφτιά μου ἀλυσίδες ποὺ μὲ τραβοῦνε ὅπου κι' ἂν πᾷς. Ὅπως ἡ ζωὴ τραβάει τὴν πνοή, ὁ πόθος μὲ τραβάει σὲ σένα.

Ὅπως ὅταν, τὸν μῆνα τῶν ἀνθέων, τὸ χιόνι λυώνῃ ἀπάνω στὸ βουνὸ τοῦ Γιουμαντ'γκ, καὶ κατεβαίνῃ ἀπ' τὰ ὕψη, χείμαρρος ποὺ παρασέρνει στὴ διάβα του δένδρα, σπίτια, ζῶα κι' ἀνθρώπους, δίχως τίποτα νὰ μπορῇ νὰ σταματήσῃ τ' ὁρμητικό του ρέμα, ποὺ ὅσο προχωρεῖ ὅλο ἕνα φουσκώνει—

ἔτσι καὶ μένα τόσο σφοδρὸς εἶνε ὁ πόθος μου ποὺ μὲ σέρνει σὲ σένα: ὅλα τ' ἀναποδογυρίζει, καθὼς ὁρμᾷ σὲ σένα, μὴ λογαριάζοντας οὔτ' αὐτὲς τὴς διδαχὲς τοῦ θείου Βούδδα οὔτ' αὐτοὺς τοὺς νόμους τοῦ Αὐτοκράτορα.

Τί μὲ νιάζει γιὰ τὸν ἄντρα σου, τί μὲ νιάζει γιὰ τοὺς δικοὺς σου! Ἐγὼ σὲ θέλω, σὲ ποθῶ,μὲ μιὰν ἀγάπη, τρελλή, ξεφρενιασμένη.

Θέλω νὰ φιλήσω τὰ μάτια σου, θέλω νὰ φιλήσω τὰ χείλη σου, θέλω ν' ἀποχτήσω τὸν πόθο σου καὶ τὸ κορμί σου,—

τὸ κορμί σου, ποὺ μιὰ δύναμι, μέσα μου πειὸ ὁρμητικὴ κι' ἀπὸ ἕνα χείμαρρο, στὴν πειὸ μεγάλη ὁρμή του, ποθεῖ καὶ λαχταράει. Ὁ πόθος ποὺ μὲ σέρνει σὲ σένα. εἶνε μιὰ δύναμι τῆς Φύσεως, σὰν τὸ χείμαρρο ποὺ κατεβαίνει ἀπ' τὴς κορφὲς τοῦ Γιουμαντόγκ, σὰν τ' ἀστροπελέκι ποὺ πέφτει στὴς δρῦς τοῦ Μανταλάϊ. Εἶνε μιὰ δύναμι τῆς Φύσεως ὁ πόθος ποὺ μὲ σέρνει σὲ σένα.

Κ. ΤΡΙΚΟΓΑΙΔΗΣ

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Συνεχίζομεν καὶ σήμερον τὰς περὶ ἐμφανίσεως φαντασμάτων ἀφηγήσεις τῶν ἀναγνωστῶν μας.

ΟΙ 12 ΧΤΥΠΟΙ ΤΟΥ ΡΟΛΟΓΙΟΥ

Ὁ ἐκ Πειραιῶς φοιτητὴς κ. Δημήτριος Βασιλειάδης μᾶς διηγεῖται σχετικῶς τὸ ἀκόλουθον «ἐξηκριβωμένον», ὡς γράφει, γεγονός:

Πρὸ 40 ἐτῶν ἡ οἰκογένεια ἑνὸς Ἀθηναίου φωτογράφου ἐκάθητο μιὰ χειμερινὴ νύχτα στὴ αἴθουσα ποὺ ἐδέχοντο τοὺς ξένους. Στὴν αἴθουσα αὐτὴ ὑπῆρχε κρεμασμένο στὸν τοῖχο ἕνα παληὸ ρολόϊ σταματημένο πρὸ 20 ἐτῶν εἰς τὴν 12ην ὥραν. Ἔξαφνα ἡ οἰκογένεια ἄκουσε τὸ ρολόϊ νὰ χτυπᾷ 12 φορὲς καὶ νὰ σταματᾷ πάλιν. Ὅπως ἦτο φυσικόν, τὸ αἰφνίδιον αὐτὸ καὶ τόσο παράδοξον γεγονὸς τοὺς συνεκίνησε καὶ τοὺς ἐτάραξεν. Μεγαλυτέρα ὅμως ὑπῆρξεν ἡ συγκίνησίς των τὴν ἐπομένην τὸ πρωΐ, ὁπότε ἔλαβαν τηλεγράφημα διὰ τοῦ ὁποίου τοὺς ἀνηγγέλλετο ὅτι ἡ μάμμη των, εὑρισκομένη μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, ἀπεβίωσε τὴν 12 τῆς περασμένης νύχτας, τὴν ὥραν δηλαδὴ ποὺ ἐχτύπησε τὸ ρολόγι!

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΠΟΔΟΒΟΛΗΤΟ

Ὡσαύτως ὁ κ. Ε. Π. μᾶς διηγεῖται ἐν ἐκτενεῖ ἐπιστολῇ του: Τὸ 1922 βρισκόμουν στὴν Κρήτη, φοιτητὴς ἀκόμη, ὅταν τὴν νύχτα τῆς 13 πρὸς τὴν 14 Σεπτεμβρίου, γυρίζοντας ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ εἶχα σταθῇ πρὸ μικροῦ ἄλσους ποὺ ἁπλώνοταν πρὸ τοῦ σπιτιοῦ μου κι' ἐθαύμαζα τὴν ἐμμορφιὰ τῆς φεγγαρόλουστης νύχτας. Ἔξαφνα ἄκουσα βήματα νὰ πλησιάζουν καὶ ὑπέθεσα πὼς θὰ εἶνε κάποιος γνωστὸς γειτονάς μας κυνηγὸς ποὺ γύριζε ἀπ' τὸ κυνήγι. Συγχρόνως ὅμως τὰ βήματα μετετράπησαν σὲ βαρὺ καὶ γοργὸ ποδοβολητό, σὰν νὰ εἶχον συμπλακῇ ἐκεῖ κοντὰ πολλοὶ ἄνθρωποι. Τρομαγμένος τρύπωσα σπίτι, εἰδοποίησα τὸν πατέρα μου καὶ βγήκαμε ἀμέσως πάλι μαζύ ἔξω, ἀλλὰ δὲν εἴδαμε ψυχὴ γεννητή. Μονάχα ὁ σκόλος μας οὐρλιαζε πένθιμα!

Εἶχα ξεχάσει τὰ γεγονότα αὐτὰ ὅταν προχθὲς ἡ μητέρα μου μ' ἐπληροφόρησε ὅτι ὁ κυνηγὸς ποὺ νόμισα τὴ νύχτα ἐκείνη πὼς ἄκουσα τοὺς βηματισμοὺς του ἀπέθανεν ἐξ μῆνας κατόπιν!

Ο ΣΚΕΛΕΤΟΣ

Φρικώδης καὶ ἀπαισία εἶνε ἐπίσης καὶ ἡ ἱστορία τὴν ὁποίαν μᾶς στέλνει καὶ ὁ κ. Ἀχιλλεὺς Κωνσταντινίδης. Ἰδοὺ αὐτή:

Πρὸ τριῶν ἐτῶν καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς Νοεμβρίου, ὑπηρετοῦσα ὡς νοσοκόμος εἰς τὸ Α' Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον Σμύρνης. Τὴν νύκτα τῆς 7ης πρὸς τὴν 8ην τοῦ ἰδίου μηνός, (ἡ νύκτα αὐτὴ θὰ μείνῃ ἀλησμόνητος εἰς τὴν μνήμην μου), διετάχθην παρὰ τοῦ Ἀρχινοσοκόμου νὰ παραλάβω ὑπηρεσίαν νυκτοσκοποῦ εἰς τὸν θάλαμον Νευρολογικῶν νοσημάτων,εἰς τὸν ὁποῖον ἐνοσηλεύοντο καὶ στρατιῶται παθαίνοντες ὑπνοβασίαν. Θὰ ἦτο ἡ ὥρα μία μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Εἶχα ἀποκοιμηθῆ στὴ θέσι μου ἕως 10 λεπτά, ὅταν ἐξυπνήσας παρετήρησα ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς νοσηλευομένους ὑπνοβάτας εἶχε ἐξέλθει τοῦ θαλάμου. Ἔτρεξα νὰ τὸν ἀναζητήσω εἰς τοὺς διαδρόμους τοῦ Νοσοκομείου ἀλλὰ δὲν τὸν βρῆκα. Ἀναγκάσθηκα τότε νὰ μεταβῶ καὶ στὸν περίβολον τοῦ νοσοκομείου. Γιὰ νὰ κατέβω ὅμως μέχρι αὐτοῦ, ἔπρεπε προηγουμένως νὰ περάσω ἐμπρὸς στὸ Νεκροφυλακεῖο, μέσα στὸ ὁποῖο εἶχαν τοποθετήσει τὸ ἴδιο βράδυ ἕνα νεκρό.

Εἶχα φθάσει πρὸ τοῦ Νεκροφυλακείου ὅταν ἄκουσα νὰ τρίζῃ τὸ πάτωμά του δυνατά. Δὲν ἔδωσα ὅμως καὶ τόση προσοχὴ σ' αὐτό, ὅταν ἔξαφνα εἶδα τὴ πόρτα ν' ἀνοίγῃ καὶ νὰ παρουσιάζεται ἕνας ἄνθρωπος σκελετώδης! Ἀρχικῶς ἐνόμισα πῶς πρόκειται περὶ ὀφθαλμαπάτης. Κύτταξα ὅμως καλύτερα καὶ εἶδα ὅτι δὲν μὲ γελοῦσαν τὰ μάτια μου. Ἐμπρός μου ἐστέκετο πράγματι ἕνας φρικωδῶς σκελετωμένος ἄνθρωπος, ἀπαίσιος τὴν θέαν. Ἀπὸ τὸν τρόμο μου ἐλιποθύμησα! Μὲ μετέφεραν ἐντὸς τοῦ θαλάμου συνάδελφοί μου, οἱ ὁποῖοι μ' εὗρῆκαν στὸ μέρος αὐτὸ ἀργότερα. Τὸ φάντασμα εἶχε ἐξαφανισθῆ

Αὐτὰ διὰ σήμερον. Εἰς τὸ προσεχὲς αἱ ἀφηγήσεις τῶν λοιπῶν ἀναγνωστῶν μας.

Τὰ γεγονότα αὐτά, τὰ ὁποῖα ἀφηγοῦνται οἱ κ. κ. ἀναγνῶσται τοῦ «Μπουκέτου» δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μὲ ὅσα ἐξιστόρησε πρὸ ἡμερῶν ὁ κ. Τανάγρας ἐν διαλέξει, περὶ δυναμισμῶν καὶ μετακινήσεως ἐπίπλων. Ἐδῶ πρόκειται ἀποκλειστικῶς περὶ ἐμφανίσεως φαντασμάτων!

Χ. Χ.

ΑΥΤΟΓΡΑΦΟΙ ΥΠΟΓΡΑΦΑΙ ΕΠΙΦΑΝΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

(Ἀπὸ παλαιὰ ἔγγραφα καὶ ἐπιστολὰς)

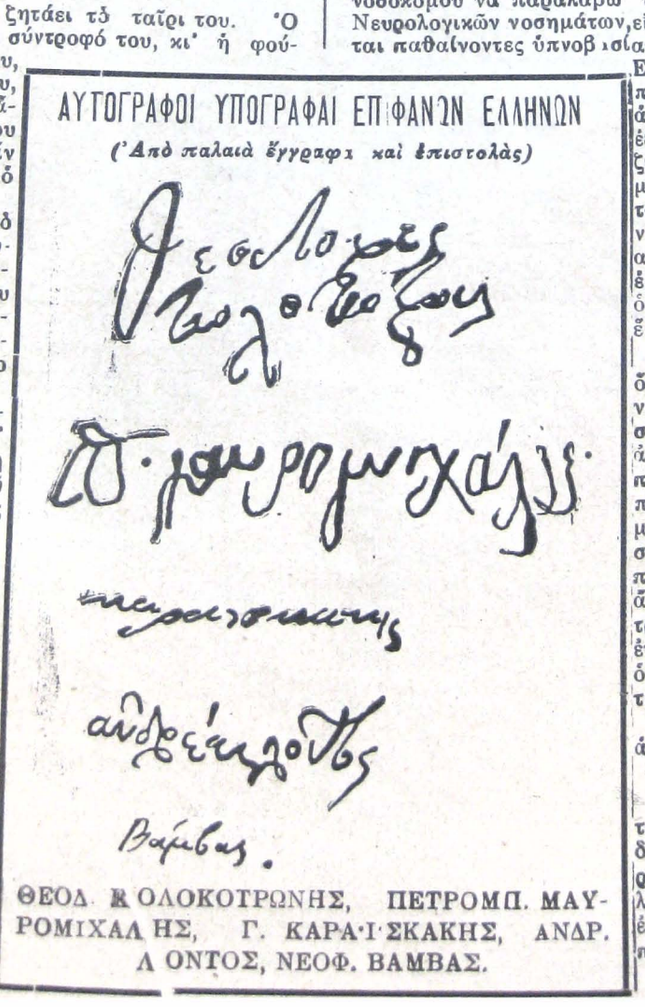

ΘΕΟΔ. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ, ΠΕΤΡΟΜΠ. ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗΣ, Γ. ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ, ΑΝΔΡ. ΛΟΝΤΟΣ, ΝΕΟΦ. ΒΑΜΒΑΣ.